

חוק ומשפט לקט פסקי דין בנושא חופי רחצה

ת.א 000787/99, בביהמ"ש חיפה ארי כץ ואח' נ' עיריית הרצליה, מדינת ישראל ואח'
בפני כב' השופט י. גריל ס. נשיא

עיקרי המקרה:

התובע מס' הגיע בשעות אחה"צ, מלווה באשתו וילדיו לחוף נוף ים (סידני על) בהרצליה. הוא נכנס בשלב מסוים לרחוץ בים מחוץ לחוף המוכרז ולאחר שעות הרחצה שבחוף המוכרז שלצד החוף הלא מוכרז ונפגע מסלעים שבתוך המים.

פסק דין:

המדינה העירייה וחב' הביטוח אליהו חויבו בדין בפיצויים של מיליוני שקלים ולגבי הנפגע - תובע מס' 1, נקבע לו תרומת רשלנות בשיעור של 30%.
להלן חלק מהנימוקים לפסק הדין:

1. במקום המקרה היו סממנים של חוף מוכרז לרחצה כגון כניסה מרכזית לחוף כולל המוכרז, שילוט מרכזי ומבני שירותים.... שיצרו מצג שווא העלול להטעות את המתרחצים שהם נמצאים בחוף מוכרז לרחצה עם כל המשמעות באשר לגיבוש חובותיהן של העירייה ובמדינה וחובות הזהירות הנובעות מאחריותן לחופים מוכרזים.
2. התובע נפגע מפגיעת סלע עת היה במהלך שחייתו ולא עקב קפיצה לתוך המים.
3. לא נמצאו בטיעוני הרשויות שיקולים שעשויים להצדיק שלילת האחריות מבחינת הטלת חובה כלכלית (שיקולים ואיזונים תקציביים) שאינה סבירה.
4. קיימת חובת זהירות מושגית כלפי רוחצים גם במקומות שאינם מוכרזים, הן מצד הרשות המקומית והן מצד המדינה.
5. חובתה של העירייה, מלבד חובתה הסטטוטורית להתקין את השילוט בחופים מוכרזים, גם להציב את השילוט תוך שימנע בלבול בין קווי הגבול התוחמים את חופי הרחצה המוכרזים, לבין אלה שאינם מוכרזים.
6. החוף שבו אירע המקרה הוכרז ע"י משרד הפנים כמקום אסור לרחצה, 11 שנים לאחר המקרה. בהעדרן של ראיות קונקרטיות לשינויים במסוכנות החוף במהלך השנים נראה כי עובדה זו יכולה אף היא לסייע להלך המחשבה בקביעת מסוכנות החוף.

מקבוצת ד. לבקוביץ - א.ד.ל. יעוץ כלכלי בע"מ רגולציה, תכנון ניהול ופיקוח מיזמים, ייעוץ בטיחות ורישוי עסקים לאתרי רחצה ביה"ס הארצי למקצועות המים, הים והבריכה

---

7. המצאות הסלעים בקדמת החוף, באם הם מעשי אדם שהניחם שם ובין אם הם מהטבע, הייתה ידועה לעניין מסוכנות החוף במועד התאונה ומכתבי התראה על הסכנות שגורמים סלעים אלה הופנו לעירייה ע"י גורמים שונים כולל עובדיה. דומה שהסלעים בחוף זה יצרו מצב שבו החוף היה אמור להיות "אסור לרחצה" או להיבחן בתור שכזה, ולא כחוף רגיל שאיננו מוכרז.
8. סכנת הסלעים איננה בגדר סכנה צפויה ממנה נוהר מתרחץ סביר המגיע לרחוץ בחוף מוכרז ולכן היה על העירייה לפעול להכרזת חוף זה כמסוכן.
9. לעניין ההפרות הנוגעות למסוכנות החוף סבור ביהמ"ש שהוכח קשר סיבתי-עובדתי בין מחדליהן של המדינה והעירייה לבין אירוע התאונה.
10. לגבי הנפגע שנושא על פי פסק הדין בתרומת רשלנות בשיעור של 30% קבע בית המשפט כי שללא ספק שאדם הנכנס לרחוץ במעמקי מי הים, לא שכן בשעות הדמדומים, במיקום הרחוק מספר עשרות מטרים מקו החוף ומסוכת ההצלה, לאחר שעות הרחצה – נוטל הוא על עצמו סיכון מסוים.

תקציר פסק הדין נערך ע"י דוד לבקוביץ, יועץ מומחה לאתרי רחצה